

Neohrožený v ohrožení

Pomalou ještě v plenkách, ale srdce v hasičské uniformě. Chtěl jsem být hasičem kvůli tomu pěknému velkému červenému autu s houkačkou, a ne abych zachraňoval životy. Zkrátka mě víc zaujalo to auto. V případě požáru na pískovišti byly životy plastových panduláků v ohrožení. Háček je v tom, že za to nemohl požár, nýbrž má smrtelná rychlost. Ostatní děti si pak semnou nechtěly hrát a já nechápal proč. Alespoň doma jsem byl pro maminku hrdina, záchranář lidských životů, i když mi ten můj víckrát zachránila ona. Třeba když jsem si při pádu z lavičky odřel koleno nebo při uvíznutí na záchodě, dokonce mě zachránila na poslední chvíli, když jsem zpanikařil v obrovském obchodě, sám ztracený a mezi tolika cizími lidmi.

Díky tomu, že ve mně viděla to, co jiní ne, jsem se dostal k dobrovolným hasičům. Nebyl jsem tam ze školky sám. Na hasiče ve vsi chodila i Laura. Tu jedinou jsem nechával na pískovišti přejít přes přechod a v její blízkosti jsem autíčko zpomalil, aby se jí nic nestalo. Ale ona moc na pískoviště nechodila, více se jí zamlouvala Tadeášova „propustka“ na kolotoč. Byl to vlastně takový král kolotoče. A aby toho nebylo málo, začal na hasiče chodit taky.

Léta plynula, zášť vůči Tadeášovi stoupala, poznával jsem jak moc je oheň silný. I mamka to věděla, dokonce jak moc pálí. Proto si přála, abych žádný nikdy nikde nerozdělával. Avšak jednou se to zkusit musí. To nutkání jsem měl jen jednou a víckrát už ne. Doufání, že vzplane jasný plamen v Lauřiným srdci mě rychle opustilo. Ten plamen uhasil Tadeáš. A každý ví, že co je mokré, nechytne. Taková bolest mě zasáhla, bolest popálenin od lásky.

Po několika letech, po mých 27. narozeninách jsem začal pracovat na hasičské stanici v okresu. Jezdili jsme na různé výjezdy s tou velkou červenou károu, co dělá „Týdů“, dokonce jsem poznal cenu lidských životů a teď za ně nasazuju ten svůj. Tím vším se mi vlastně splnil sen. Přesto mě něco uvnitř tížilo. Jako bych měl místo srdce troják.

Bylo to tím, že jsem neměl pro koho být hrdinou. Sice máti mě tak viděla stále, ale já chtěl někoho, s kým bych založil rodinu, kdo by mi tu lásku opětoval. Ano, ano... na Lauru jsem vzpomínal i nadále. Netrvalo dlouho a opět jsem se s ní shledal. Začala pracovat na stejné stanici jako já. Celý štěstím bez sebe, a pak jako bych dostal hasičákem po hlavě: „No to snad ne?! Ona je zasnoubená... a s Tadeášem!“ No co jsem mohl, vždy jsem byl jen a jen jeho stínem, ten slabší, ten co ve tmě zmizí. Jediné, co mi ta prázdnota dovolila, byl dotek parfému, když Laura kolem procházela. Jen to mi po ní zůstalo v hlavě. Ta jediná vůně mi ji připomínala.

Za pár týdnů začalo hustě sněžit. Silnice byly namrzlé a my hasiči jsme se ani na moment nezastavili. Na centrále se spustila siréna pro znamení dalšího výjezdu. Bunda, helma, mám vše, sklouznu po tyči dolů a rychle i s ostatními nasedáme do vybaveného vozu. Houkačka houká a zběsilou jízdou se dostáváme na místo. Dvě, tři, rovnou čtyři auta ošklivě nabouraná do sebe. První auto dostalo smyk, další to neubrzdlilo a smetlo ještě dvě auta jedoucí v druhém pruhu. Lidé jsou zaklíněni v hromadě plechu. Bleskově reagujeme na situaci a už vyprošťujeme jednoho za druhým ven pomocí velkých a těžkých hydraulických nůžek. Všichni jsou zranění, ale ne na ohrožení života. I přes to se tam musela dostavit záchranka. Po této práci jsou naše těla vyčerpaná, ale ještě nesmíme polevit. Co když nejsou všichni venku? „Pod tímhle plechem je uvězněný ještě jeden člověk!“ Pohotově zavolám. Bojujeme s časem, krev tuhne v žilách a po čele se honí jedna kapička potu za druhou. Po namáhavé dřině odkryju kus plechu z bezmocného těla. „To je Tadeáš!“ Rychle jsem odstranil i zbytek. Pak byl odnesen do sanitky. Měl ošklivá zranění, ale šance na přežití je veliká, jen se musí dostat co nejrychleji do nemocnice. Rozhodnu se tu hromadu šrotu prohledat ještě jednou. A než se naděju, blížící se protijedoucí auto dostává smyk. Oči řidiče se střetnou s mými ve stejný okamžik. Máme stejný strach v očích, ten stejný strašný obraz toho co nastane. Pod tlakem dvou aut se mi jistě rozdrtní nohy a pánev.

V nemocnici pak budu jen čekat. Vzápětí se páté auto spojí se zbytkem jako dvě dopadající kapky vody na list. Má předtucha se začala plnit. Vše proběhlo v jedné sekundě. Všude je ticho, takové, že slyším jen vlastní myšlenky. Následně mým tělem projede bolest, která mě ohluší. Všude je tma, tatáž tma, ve které jsem se skrýval. V té nicotě kolem mě projde lehký teplý závan nesoucí tu vůni parfému doprovázeného jediným slůvkem: „Děkuji“.

Kategorie L4

Markéta Voců

Dolní 393, Nové Homole 37001

Gymnázium, Školní 995, Že nové Sviny 37401

386322846